

Arrest

nr. 55 759 van 9 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië verliet omdat u problemen had met politieagenten.

U verklaarde dat u via een kennis van uw vader betaald had voor een administratieve functie bij de MVD. De kennis van uw vader slaagde er echter niet in om u deze baan aan te bieden maar bood u een functie aan bij de politie. U diende drie dagen na de afspraak met de afdelingschef te starten op deze functie. U ging samen met uw vader naar een begrafenis waar uw vader vernam dat het niet goed was dat u bij de politie zou gaan werken. U diende na de begrafenis de volgende dag te gaan werken maar uw vader verbood u dit en u ging niet werken.

De volgende dag kwamen medewerkers van de politie naar uw woning horen waarom u niet was komen werken. Deze medewerkers kregen van uw vader te horen dat u een ander soort werk zocht en dat u niet zou komen.

De medewerkers gingen hiermee niet akkoord en eisten dat u de volgende morgen zou klaar staan. Indien u dit niet deed, dan werd u beschouwd als deserteur.

U gaf aan dat u dezelfde dag samen met uw vrouw en kind onderdook bij een vriend. De medewerkers kwamen de volgende dag opnieuw en pakten uw vader zwaar aan, sloegen hem en namen hem mee. Uw vader werd vrijgelaten.

U besloot om Tsjetsjenië te ontvluchten. Op 15 juli 2009 verliet u Grozny om via Moskou, Minsk en via Polen de Europese Unie binnen te komen.

U kwam samen met uw gezin op 19 juli 2009 in België toe waar jullie op 22 juli 2009 asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, de geboortecertificaten van de kinderen, uw diploma en uw werkboekje. “

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakt immers niet aannemelijk dat u vervolgd werd door de politie.

U verklaarde dat u midden mei 2009 een functie werd aangeboden bij de politie. U had voor deze functie geld betaald. Op een begrafenis waar u en uw vader aanwezig waren, vernam uw vader dat het niet goed zou zijn dat u deze functie zou opnemen en verbood hij u om bij de politie te gaan werken. U gaf aan dat u op de dag dat u bij de politie werd verwacht, niet bent gaan werken. U verklaarde dat politieagenten de volgende dag langskwamen om te horen waarom u niet was komen opdagen. Uw vader kreeg ruzie met deze mannen en hij vernam van hen dat u de volgende dag diende klaar te staan om te gaan werken in Vedenov en dat u anders als deserteur zou worden aanzien. U wachtte de volgende dag niet af en vertrok naar uw vriend (CGVS p. 8, 9 10).

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen begin van bewijs kan voorleggen dat u een functie bij de politie zou hebben verkregen, noch dat u zou worden gezocht door de politie, noch dat uw vader na uw vertrek lastig zou zijn gevallen en zou zijn geslagen.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat u gezocht zou worden omdat u weigerde te gaan werken bij de politie.

Aangezien u verklaarde dat u geen documenten hebt moeten ondertekenen en dat u geen contract hebt getekend (CGVS p. 9), is er geen enkele registratie van deze arbeidsovereenkomst.

Bijgevolg is het vreemd en onlogisch dat de politie u zou blijven zoeken omdat u niet bent komen opdagen voor deze functie, zeker gezien er gelet op de hoge werkloosheidsgraad in Tsjetsjenië wellicht voldoende andere kandidaten gevonden konden worden om de functie die u was toevertrouwd te vervullen.

Het is daarenboven bijzonder vreemd dat ze u zouden beschouwen als deserteur gezien u nergens officieel bevestigd had akkoord te gaan met de functie en u niet eens een dag werkzaam bent geweest voor de politie.

Bovendien maakt u niet aannemelijk dat de politie u na uw vertrek nog steeds zou zoeken. U verklaarde weliswaar dat uw vader werd lastig gevallen de dag na uw vertrek en geslagen werd, maar u gaf ook aan dat uw vader nadien met rust werd gelaten (CGVS, p. 3 en 11). U vermeldde voorts dat de wijkagent regelmatig langskwam (CGVS p 3). Alweer moet worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat de wijkagent regelmatig zou komen vragen naar u, gezien u geen enkel document had ondertekend en ook nergens een bewijs is dat u deze functie zou aanvaard en nadien geweigerd hebben.

Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u door de politie zou worden gezocht omdat u weigerde te werken als politieagent.

Uw verklaringen over uw vrees voor vervolging zijn bovendien niet in overeenstemming te brengen met uw reisroute.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens het traject van Grozny naar Moskou dat u met de trein aflegde en waar u twee dagen over deed met uw eigen reispaspoort reisde (CGVS, p. 6 en verklaring DVZ vraag 34 (Reisroute)). Zo verklaarde u dat u uw reispaspoort en dat van uw vrouw aan de treinbegeleidster van de trein Grozny-Moskou had overhandigd (verklaring DVZ, vraag 21). U vervolgde dat pas in Belarus valse paspoorten voor jullie werden aangemaakt.

Het is dan ook niet logisch dat u onder uw eigen naam per trein de Russische Federatie kon verlaten terwijl u volgens uw verklaringen door uw autoriteiten zou zijn gezocht (CGVS, p. 3 en 11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

U verklaarde voorts in april 2009 een internationaal of reispaspoort te hebben verkregen (CGVS, p. 5), wat ook blijkt uit de stempel die in uw binnenlands paspoort werd aangebracht.

U legde de Belgische asielinstanties uw internationaal paspoort evenwel niet voor. U verklaarde dat u dit paspoort aan de reisbegeleider had afgegeven en vervolgde dat deze persoon u uw reispaspoort niet teruggaf, omdat dat nu eenmaal de afspraak was (CGVS, p. 5 en verklaring DVZ, vraag 21).

Er moet echter worden opgemerkt dat uw uitleg in dit verband allerminst kan overtuigen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, dat van uw echtgenote, jullie huwelijksakte evenals de geboortecertificaten van uw kinderen bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. Uw diploma en werkboekje bevatten informatie over de opleiding die u genoten heeft en uw werkervaring, die hier evenmin ter discussie staan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2010 de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker laat gelden dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt van uitgegaan dat voornamelijk de Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor de mensenrechtenschendingen.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorbij gaat aan zijn eigen informatie waaruit blijkt dat de veiligheid van Tsjetsjenen ondanks verbeteringen, nog steeds een groot probleem blijft.

De motivering van de bestreden beslissing gaat volgens hem ook voorbij aan informatie van "Amnesty International" waaruit blijkt dat onder verwijzing naar de recente ontvoeringen en moorden op verschillende mensenrechtenactivisten er in tegenstelling tot de voorgehouden verbetering van de mensenrechtensituatie, sprake is van een verslechtering.

Verzoeker stelt derhalve dat door de onjuiste weergave van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, de motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade in zijn beslissing niet te zijn ingegaan op de door hem ingeroepen onmogelijkheid om beroep te doen op de bescherming van zijn autoriteiten gezien zijn probleem rechtstreeks verbonden is met zijn weigering zijn functie bij de politie op te nemen.

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie vervat in de Conventie van Genève en besluit dat er ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij wel degelijk heeft aangetoond zich niet te kunnen beroepen op bescherming in zijn land.

Verzoeker besluit dat er aldus een schending is van voormeld artikel 48/3.

Verzoeker voert ook aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsverplichting aangezien de commissaris-generaal van hem een schriftelijk bewijs eist, met name een arbeidsovereenkomst, om zijn functie bij de politie te bewijzen.

Verzoeker meent dat door dergelijke eis te stellen, de bestreden beslissing aan elke redelijkheid voorbijgaat en niet stil staat bij de feitelijke situatie in Tsjetsjenië dat niet voor elke functie een schriftelijk bewijs kan worden voorgelegd.

Verzoeker stelt dat hij verklaarde een andere baan te hebben gezocht, namelijk een administratieve functie bij de MVD waarvoor ook was betaald door zijn vader aan een kennis.

Hij stelt verder dat het ook niet ongevoel is dat de wijkagent nog regelmatig komt informeren naar verzoeker.

Verzoeker besluit dat dergelijke handelwijze van de commissaris-generaal een objectieve behandeling van zijn asiëldossier in de weg staat, terwijl de commissaris-generaal nochtans de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Vervolgens voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht; volgens hem vermeldt de bestreden beslissing niet de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Na een theoretische uiteenzetting aangaande formele motiveringsplicht wijst verzoeker er op dat er geen enkele betwisting bestaat over zijn identiteit, zijn origine en deze van zijn echtgenote en benadrukt hij dat er evenmin getwijfeld wordt aangaande de echtheid van de door hem neergelegde documenten.

Verzoeker besluit dat er in zijn hoofde een gegronde vrees aanwezig is voor vervolging in de zin van het artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève.

Verzoeker verzoekt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

Ondergeschikt voert verzoeker aan dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en verzoekt de Raad om deze status alsnog toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat op basis van de actuele situatie in Tsjetsjenië, het louter bezitten van de Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de toekenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en dat de situatie aldaar veranderd is maar nog steeds complex blijft en stelt expliciet dat er nog steeds veel problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen.

Verzoeker laat gelden dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt van uitgegaan dat voornamelijk de Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn voor de mensenrechtenschendingen. Hij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing voorbij gaat aan zijn eigen informatie waaruit blijkt dat de veiligheid van Tsjetsjenen ondanks verbeteringen, nog steeds een groot probleem blijft. De motivering van de bestreden beslissing gaat volgens hem ook voorbij aan informatie van "Amnesty International" waaruit blijkt dat onder verwijzing naar de recente ontvoeringen en moorden op verschillende mensenrechtenactivisten er in tegenstelling tot de voorgehouden verbetering van de mensenrechtensituatie, sprake is van een verslechtering. Verzoeker stelt derhalve dat door de onjuiste weergave van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, de motiveringsplicht geschonden is.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de commissaris-generaal een onjuiste weergave doet van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan haar eigen documentatie...”* en dat *“de bestreden beslissing verder volledig voorbijgaat aan belangrijke informatie van “Amnesty International”...”* maar expliciteert zijn stelling niet.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Waar verzoeker de commissaris-generaal een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ten laste legt gezien hij van verzoeker een schriftelijk bewijs eist, met name een arbeidsovereenkomst, om zijn voorgehouden functie bij de politie te kunnen bewijzen, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker ook geen begin van bewijs voorlegt aangaande zijn bewering dat hij zou worden gezocht door de politie en dat zijn vader na zijn vertrek lastig zou zijn gevallen en zou zijn geslagen. Daarbij *“eist”* de commissaris-generaal geen schriftelijk bewijs. Het weze herhaald dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust.

Indien de asielzoeker in dit geval in de voorgehouden onmogelijkheid is een arbeidsovereenkomst voor te leggen, kon de commissaris-generaal volgens de Raad volkomen terecht, het element dat aan een politiebeambte geen overeenkomst ter ondertekening werd voorgelegd, als ongeloofwaardig beoordelen, evenals de gevolgen die verzoeker toeschrijft aan de weigering zijn ambt op te nemen.

In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat *“Bijgevolg is het vreemd en onlogisch dat de politie u zou blijven zoeken omdat u niet bent komen opdagen voor deze functie, zeker gezien er gelet op de hoge werkloosheidsgraad in Tsjetsjenië wellicht voldoende andere kandidaten gevonden konden worden om de functie die u was toevertrouwd te vervullen.*

Het is daarenboven bijzonder vreemd dat ze u zouden beschouwen als deserteur gezien u nergens officieel bevestigd had akkoord te gaan met de functie en u niet eens een dag werkzaam bent geweest voor de politie.”

Naast het ontbreken van enig begin van bewijs somt de commissaris-generaal trouwens een aantal andere elementen op, op basis waarvan hij mede tot het oordeel komt dat verzoeker de aangevoerde problemen die hij zou hebben gehad met de politie niet aannemelijk maakt.

Het argument van verzoeker, met name dat *“hij een andere baan had gezocht nl. deze van een administratieve functie bij de MVD waarvoor ook was betaald door zijn vader aan een kennis”* en *“dat het niet ongewoon is dat de wijkagent regelmatig komt informeren”*, betreft slechts een blote bewering en is trouwens niet van aard iets wezenlijk bij te brengen.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen repliek biedt op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de reisroute en het niet voorleggen van een reispaspoort.

Deze vaststellingen en het besluit in de bestreden beslissing dat deze bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, blijven aldus gehandhaafd.

Indien verzoeker door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, het bestaan van zijn problemen in zijn land van herkomst niet aannemelijk maakt, is een onderzoek naar het bestaan van bescherming tegen deze voorgehouden problemen, overbodig.

Ongeloofwaardige verklaringen dienen ook niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet kan niet worden erkend; voormeld artikel is niet geschonden.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a en b van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen andere elementen aan tot staving van zijn vraag om subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, beaamt de Raad, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 22 januari 2010, in bijzijn van advocaat K. Van Bellingen, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE